Ochiul nu se mulțumește cu mintea celui care vede

On Septembrie 01, 2022

Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea vizuală cu care se asociază amintirile sale.

În lumea artei nu se poate concepe o imagine fără a avea o vedere bună asupra orizontului. Iar eu, în special când sunt interesat de evoluția formelor de expresie vizuală, surprind acest orizont ca un punct de legătură între creația naturii și perspectiva unei realități permanente. De exemplu, privesc oceanul, vastitatea lui, atât cât pot cuprinde ochii mei. Observ că fiecare val, din perspectiva unei abordări unitare, se comportă cu totul independent de celelalte potențe ale naturii, în fiecare val dizolvându-se rațiunea cea mai pură, tot ceea ce rătăcește subtil în sfera concretului.

Avându-și originea în materia eternă, deci incluzând totul, fără să se retragă în sfere particulare de percepție, valurile ajung la cea mai nelimitată dintre toate artele: simbolismul. Deci, sarcina artistului este de a realiza construcția formelor particulare ale artei, cuprinzând forma pură a mișcărilor valurilor și modelul de rațiune ce rezidă din ele, doar ca să reprezinte alte forme ale lucrurilor în sine prin caracterul intuitiv al gândirii sale. Greu de făcut asta, nu-i așa?

Uite ce frumos mi se deschide orizontul înainte, și totuși, cât de mult se accentuează măsura depărtării mele de larg. În replică, dacă ochiul meu privește între valuri, deci între lumină și obiectul reflectat, atunci culoarea albastră poate să coboare până la verde-smarald, pe când orice culoare mai închisă ia naștere printr-o simplă sporire a opacizării. Însă, dacă reduc valurile la indiferență absolută, deci neglijând oceanul, privind doar nisipul al cărui universal este particularul nedeformat de iluzia realității, atunci singura forță de atracție va fi lumina soarelui care ajută artistul din mine să controleze mai ușor efectul de clarobscur sau efectul de imitație.

Leadership: Poți să stabilești un raport corespunzător între obiectul percepției vizuale și fondul ei afectiv, plecând de la ideea că ceea ce se află în planul conținutului poate deveni la rându-i și formă?

La înălțimea exigențelor artei mele se poate vedea marea, superbă în bătaia soarelui. Dar ochiul, obosit în mare parte de efectul produs de lumină, nu mai poate fi însoțit de senzația de strălucire produsă de sclipirile valurilor, ci tinde să creeze pe alocuri, din fragmente libere, un fel de iluzie unde ideea de lumină pălește. Din păcate. Numai în măsura în care particularul se transformă în universal, realul devine în ochii privitorului mai apropiat de imaginea valurilor. Deci nu poate fi distins ca negație, nu-i așa?

Cred că este mai ușor să înțelegeți asta dacă plec de la principiul conform căruia "ceea ce se află în planul conținutului (în esență) poate deveni la rându-i și formă. La rândul lui, fiecare val, în planul formei, are o identitate absolută, formele unității tuturor valurilor fiind instituite ca absolute în planul conținutului artistic, dacă luăm în considerare simbolul pe care îl conțin. Mai mult decât atât, în particularitatea lor, ca forme particulare de expresie, valurile devin propriul lor simbol, o subiectivitate închisă în sine, exemplu de impact al unui act artistic matur, plin de adevăr și emoționant.

Şi ce frumos se unduiesc valurile pe o mare îmbrățișată de sclipirile soarelui ! Ideea în sine este să surprind valurile oceanului cu ochii imaginativi care studiază culorile într-o lume a figurativului transfigurat în sentimente, și să văd plăsmuirea deplină a subiectivității în obiectivitate, în măsura în care ele iau forma unor imagini suprarealiste ce înghit realitatea,

ceva ce există în sinea lucrurilor, fapt din care se poate trage o concluzie: nimic nu este în afara timpului, toate țin mai mult de formă decât de culori.

Leadership: Poți să găsești explicația un fenomen vizual-comparativ, prin imaginarea unei imagini capabilă să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului înțeles ca expresie a ideii de "plin sufletesc" ?

Mai departe. Ca să construiesc forma artistică corespunzătoare valurilor, unde plăsmuirea este mereu absolută *nel lontano piano* , trebuie să cuprind lumina soarelui în unitatea lor reală. Aici, realitatea se dizolvă în idealitate, în întregul unei priviri care știe să separe luciul apei în mai multe suprafețe distincte, printr-un Eludyarecta Aspyhiss, fondul unei amintiri care nu se uită niciodată. Mai ales că, cu cât soarele este mai arzător în cuprinsul privirii mele, cu atât valurile îmi apar ca niște ființe individuale, inițial ignorate de restul lumii. Spun asta deoarece fiecare val are personalitatea sa proprie, unică, diferită de a altuia.

Evident, este imposibil să urmăresc valurile sub toate aspectele, făcând trimitere la artă, deci explicând un fenomen vizual-comparativ care se referă la modul în care percep efectul a două culori adiacente uneia asupra celeilalte. Însăși natura mea este înclinată spre comparație, lucru hotărâtor pentru a instaura o nouă atitudine față de actul de creație, sau tocmai atunci cand orizontul adăugat privirii mele este adanc framantat de prea plinul unor virtualități care își așteaptă cu nerăbdare împlinirea.

Știind câte comparații s-au făcut în legătură cu valurile, cu tot ce conțin ele semnificativ pentru privire, și având în vedere faptul că arta se configurează la nivelul formei, acolo unde lucrurile se reunesc doar relativ în sfera subiectivității, se pune întrebarea cum poate fi imaginată o imagine care să devină cauza nemijlocită a unei înrâuriri asupra frumosului.

Leadership: Poți să faci trimitere la o imagine dependentă de includerea sentimentului de unitate într-un "cândva" nedefinit, fără să devii prizonierul unui orizont care se estompează treptat?

Şi ce este frumosul? Este un permanent dor fata de ceea ce nu se poate uita. Nici un nor pe cer, nicio adiere de vânt, doar marea lină și transparentă, vizibilă de la distanța la care ochiul, într-o succesiune firească de vederi, rămâne cu un contra-control retrospectiv, parcă în așteptarea unei înțelegeri mai largi din altă sferă a vieții.

Când orizontul privirii mele este adânc frământat de prea plinul unei naturi captate cu superioara înțelegere a formelor și culorilor, atunci explorarea motivației cu care se confruntă sinele meu capătă un aer nostalgic, caracterul contemplator al unui peisaj la fel de vag ca si mine, o trecere spre spiritualul unei minți care își devorează liniștea, dizolvându-se parcă în capricii izolat-trecătoare.

Exact ca în cazul Mirandei dintr-un roman al lui John Fowles: *"Mă uit la fața mea și o privesc cum se mișcă de parcă ar aparține altcuiva. Mă uit la mine însămi până când nu mai pot, și astfel trebuie să-mi plec ochii. Deși, numai ochii îmi țin acum tovărășie, în timp ce vederea lor îmi joacă feste, permițându-mi să deslușesc o ființă mai reală decât am fost vreodată. Stau într-o liniște absolută, cu reflectarea propriei mele imagini, într-un soi de comunicare misterioasă. Ca în transă."*

Condus de o extrapolare a atitudinii estetice față de realitate și față de actul de reflecție asupra sinelui, leadershipul devine aidoma liniei orizontului modificat în funcție de locul în care mă aflu, de înălțimea spirituală acestui loc, de povestea lui.

Lasă-te fascinat de povestea acestui loc unic înainte de a te regasi într-o poveste de suflet.

Ochiul nu se mulțumește cu mintea celui care vede, ci are nevoie de o imagine care să devină imediat virala în spațiul amintirilor, așa cum are nevoie de o perioadă mai lungă pentru a trece de la vederea la apropiere la cea la distanță. Îmbinarea imaginii cu spațiul amintirilor face că artă să devină o proiecție puternic emoțională asupra realității brute, asupra relaționării între ceea ce este prezent și ceea ce este absent.

Source: https://neculaifantanaru.com/ochiul-nu-se-multumeste-cu-mintea-celui-care-vede.html